

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Epigrammata

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

scēpisse. Nam & Iupiter ipse, ut ceteros omittam deos, cum se ob accepta beneficia nimium Fortunæ debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cœlum diuæ ascensum præstitit: atq; ubi velit, valens sua armatorum manu eijciet. Quæ de re, si sapias, inter plebeios deos ignota, quoad Fortunæ odium extinctum sit, latebis. VIR. Aeternum latitandum est. Ego & nuda & de spectâ abeo.

EPIGRAMMATA

LUCIANI.

Λυκιανὸς εἰς τὸ βιβλίον αὐτοῦ βιβλίον.

Λυκιανὸς τὰ δὲ ἔγραψε, ἃ παλαιότερον μὲν οὐκ ἔδειξε.

Μὲν γὰρ ἔτι ἀνθρώποις καὶ τὰ δουρῶντα σοφῶς

οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακρινόμενον ἔδειξεν.

Ἄν' ὃν θαυμάσας τὸ δ' ἐτίθεισι γέρας.

Lucianus in suum ipsius librum.

Iacobus Micyllus.

Lucianus scripsi hæc, antiquaq; stultiq; doctus:

Id quoq; enim stultum est, quod tibi valde sapiens.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno:

Sed ridens, eadem, hic eleuat, ille probat.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

^a παλαιότερον. Non solum antiqua significat, sed etiam fabulosa, facta, lenia, qualia sunt quæ nimis verustate obsoleta sunt, quo sensu hic accipitur hæc vox: sic & apud Aristotelem sepe, Hoc epigramma sic verus Alcibiades:

Stulta quidem in speciem lusi, sapientia quando

Nil humana aliud quam mera stultitia est.

Haudquaquam est homini certæ perfectio mentis:

Approbet hæc aliquis, rideat hæc alius.

εις ἀσώτους τῆ αὐτῆ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον ἴσθ' ὄρα θέρων ὁ μινίπυ,
 Αἰσχρὸς ἄς ἀκρατῆς ἐξέχειρ διαπάνας.
 Ἀπὸ μιν ἀντίμων πατρικὸς φίλθ' ὡς ἐνόησεν
 Ἠδὲ λαφύλλων τέρωνον πνίχ,
 Καί μιν λαφύλλων ἀσπλάμβαν, καὶ πόσιον αὐτὸν
 Οὐκ εὐχαρτὸς ἔῃς, ὡς κ' ἐπιμέλια δῖς.
 Αὐτὰρ ἰνὰ θέρωνι παρ' ἑπιπέδας ἦλθε πλῆσθ'
 Αὐτίκα τοῖς αὐτοῖς πρῆσθ' ἐν διαπάνας,
 Γαστρί χαερόμωθ' ὅσων χάειρ ὁ κατὰ κόσμον.
 Τῆ δ' ἰπὸ πλοῦ μιὰρ ἄν γαστέρα ἑ μαρτυροῦν.
 Οὐτὼ μὲν θέρωνα τὸ δούτρου ἀμφικάλυψεν,
 Οὐλομένης δ' ὡνίης κῦμα παρῖρόδιον.
 Εὐκτίμων δ' ἰδ' ἀκρυε τὸ δούτρου ἐν ἔτι λείνον,
 Ἀπὸ εὐχαρτὸς ἔῃς πείνα τε καὶ θέλαμον.
 Εἴρω δ' ὡς ἐκ ἔστ κακῶς λιγυμφορ ἄνδρα
 Τοῖς ἑ ἰδίους, ἐν πῖσὸς ἐν ἀμοτείοις.

In Theronem prodigum. Eiusdem.
 Lucinius.

Quum iuuenis Theron bona, filius ille Menippi,
 Patria inexhausta perderet ingluuie:
 Diues opum quidam dolet hinc accedere duram
 Pauperiem, patri iunctus amicitia.
 Et miserum lachrymis sic consolatur obortis:
 Sume animum, dos est en tibi summa gener.
 Ille ubi iam præter spem partas, sorte nouata,
 Sensit opes, priuscum concipit ingenium.
 Omnis in hoc labor est, ventri ut famuletur inertī,
 Per phas atq; nephas, sic periisse iuuat.
 Hinc inopem rursus socer arguit, omnia retrò
 Dum fluitare videt, forteq; lapsa simul.

Iamq; madent gena, & luctu miser omnia complet,
Nec Theron, sed dos iam dolet, & foboles.

Heu nimum sero didicisse iuuat, alijs non

Esse bonum, quisquis non fuit ipse sibi

ANNOTATIONES.

Dementem esse, qui frugi sibi cum futurum sponder, à quo res familiaris per summum dedecus iam olim profusa est. Veluti cum innumeris, tum maxime hoc presenti exemplo discamus licebit diuitis, qui filiam eum amplissima dote, perditio iuueni elocauerat. Magno nimirum suo malo discens, quanto periculo peffido fidamus.

a θήραν.] Thero, Menippi filius. b εἶς.] Suae. c μαρ-
γωσιών.] venereq; libidini, quæ gula turpior ac fadiore est.
d πεινῆς κύμα.] à ναυστραγῆ; translaturum. e ἰδίους.] bonis,
εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Θυγὰ τὰ τῶν ἐν τῶν, ἢ πάντα^a παρέρχεται ἡμᾶς,

ἢ μὴ, ἀπ' ἡμᾶς αὐτὰ παρέχονται.

In vitam humanam.

Venatorius.

Omnia nos fugiunt, nil non mortale tenemus :

Et si non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

ANNOTATIONES.

Indicat parum cordatos esse, qui se credant caducis ijs rebus, quæ nobis sensim, nolentibus aliquando eripiuntur, sicut nos tandem mors vicissim illis subducit.

a παρερχεται.] cum mortales omnes simus.

εἰς ἀνταρχείαν.

Ὡς τὴν ξόμφυ, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυ.

ὡς τὴν βιασόμφυ, φείδω σῶν κτιάνων.

Esit' ἀνὴρ σοφὸς οὐκ, ὅς ἄμφω ταῦτα νοήσας,

φῆδοι ἢ διαπάνη μίτρον ἐφύρμιότο.

In sufficientiam.

Venatorius.

*Vtere diuitijs, veluti iamiam moriturus:**Ceu sis victurus, tu quoq; parce tuis.**Ille sapit verè, qui res perpendit vitæque:**Parcus erit certo tempore, largus erit.*

ANNOTATIONES.

Huius epigrammatis priores duos versus vertit Ausonius, apud quem Menandro adscribitur. Quo docemur, in dispensandis opibus, & mortis certissimæ futuræ, & vitæ incertum producendæ habendam esse rationem: ne videlicet tenacius conseruemus, aliquando post mortem reliquenda: aut inconsulto profundamus, futuris visibus conseruanda. Nam id posterius etiã Paulus prospiciendum admonet 2. Corinth. cap. 8, dum ait: Benefaciendum esse alijs, non vt illis sit relaxatio, dantibus autem angustia. Hocrates ad Dominicum: ἔδδὲ τὸν πλεῖστον παροικίους ἠγάπα, ἢ καὶ ἠπύλασε μὲν σὺν πικρότητι ἀγαθῶν ὡς θνητὸς, ἐπεμελέτα δὲ τῶν παροικούντων ὡς ἀθάνατος: id est, neq; immodice diuitiarū cupiditate tenebatur, sed presentibus fruebatur, vt mortalis: parta verò conseruabat, vt immortalis. Φάδεο flexū habet Ionicū imperatiui in voce passiuā, loco cuius cōmunis lingua habet φείδεσθαι.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσι, πᾶς ὁ βίῃ βραχὺς ἐστίν.

Τοῖς δὲ λακῶς, μία νὺξ ἀπικέλος ἐστὶ χρόνῳ.

Vitus Amerp.

*Felici breuis est etiam longissima vita,**Nox ingens miseris temporis vna mora est.*

ANNOTATIONES.

Versiculi apti & verissimi. Qui vitæ huius delicijs ita fruūtur, vt nulla intercidat calamitas, breuissimè omnium viuunt. Rursus qui in erumnis degunt, diutissimè, vt verū sit quod ait ille: O nox quam longa es, quæ facis vna senem. Et Comicus senex, quem morè impatientia plurimum torquebat: Dum molimur, inquit, dum comūsur, annus est.

Ὀὐχ' ὁ ἔρως ἀδικᾷ μερόπων γένει, ἀν' ἀνοήτοις
 Ψυχῶς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφρασις.

Venatorius.

Non amor innodat mentes hominum, sed amorem.

Criminis accusant, mens quibus est misera.

Distichon clarum, nihilq; habens difficultatis.

Ὁ καὶ χάρις, γλυκίστη βία. ἄν τ' ἔραδων,

Πᾶσα χάρις λεπτὴ, μὴ τ' ἰεροῖο χάρις.

Ansonius in Epigrammatis expressit.

Luscinus.

Munificus gratare cito, quò dulcior adsit

Gratia: nam longa mox perit illa mora.

ANNOTATIONES.

Erasmus meus in adagio, Bis dat qui citò dat, distichum planum facit.

Gratissimum est officium, quod prestatur in tempore. Contrà intemptivum officium plerumq; molestū esse solet. Igitur qui gratificari volet amico, ne differat beneficium. Non enim de nihilo dicitur, Bis dat qui citò dat. Est enim (auctore Seneca) ingratum beneficium, quod diu inter manus dantis hæsit. Plautus:

Nihil differt ab inimicitia, intemptiva benevolentia.

De cessatoribus amicis extat elegantissimus apologus Aesopi apud Gel. lib. 2. cap. 29.

Φαῖλον ὁ ἀνὴρ, πῖθ' ὁ δὲ τρυφήν, ἄς ὄν ἀπάσας

Ἀνθρώπων τὰς χάριτας, ἄς λυγρὸν ἐξέχεται.

Luscinus.

Rimarum plenus perdit tua dona scelestus:

Si sapias, integro vina reconde eado.

ANNOTATIONES.

Innuit hoc distichon, non aliter perire omne beneficiū, quod in hominē improbum & ingratum confertur, atq; si in vas perforatum effunderes. Planū sit ab Erasmo in Proverbijis, cribro aquam haurire, & inexplebile doliū.

Α' ἰσθ'.

Ἄνθρώποις μὲν ἴσως λύσεις ἄζόπον τι ποιῖς.

Οὐ λύσεις δ' θεὸς ἐθ' ποιεῖς.

Berghius.

Improbe mortales quamuis tua crimina celes,

Fallere caelestes non potes ipse deos.

ANNOTATIONES.

Quamlibet tandem homines improbè & sceleratè agendo sefellereimus, Deos tamen ne cogitatione quidè fallere possumus.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φθίσι χαλιπώτρου ἔργον

Ἀνθρώποις καθαράν, ^a ψυδομίει φιλίαν.

Οὐ γὰρ ἐθ' ὡς ἐχθρὸν πεφρασθῶμεθ', ἀπ' ἀγαθῶντις

Ὡς φίλον, ^b ἐν τέτρω πλέονι βλαπτόμεθα.

Obsopceus.

Nil homine inuenit natura nocentius illo,

Quam qui sinceram fingit amicitiam.

Non hostis vobis vltra, sed habetur amicus,

Talis: & hac ista laedimur arte crebrò.

ANNOTATIONES.

Fucato amico, & amicitiam simulante, nihil est vltimè pestilentius ac nocentius. Alia enim mala, priusquam lædant, non nihil minantur, veluti prognostica illa vulgaria tempestatum. Domus culture, crepitu futuram pronunciant etadem. Canes prius latratum edunt quam mordeant. Sagitte per aëra strident antequam feriant. Scorpiones ante ictum lambunt. Serpentes sibilant. Ab aperto inimico cauere potest, at mentiens amicitiam cauere non potest.

a ψυδομίειν.] simulantis. b ἐν τέτρω.] hoc παρτο.

εἰς μυσήριον.

Ἀρρήτων ἐπέων γλώσση σφρηγίς ἐπικέσθη.

Κελεύει γὰρ μύθων, ἢ ἐλάγων φωνακίαν.

Obso.

Obfopæus.

*Fac arcana premat tacita custodia linguæ,
Sermonum custos est mihi maior opum.*

ANNOTATIONES.

Linguæ petulantia non parùm multis cereum attulge exitium proinde moderanda est, & audienda nobis Menerua apud Sophoclem Vlyfsem sapienter & falubriter admonens. Silendo nemo peccat, loquendo perſepe. Xenocrates interrogatus, quur folus linguam ſuam cohiberet? Quia dixiſſe me, inquit, aliquando pœnituit, tacuiſſe nunquam. Ab hoc epigrammate non difcrepat Heſiodi ſententia:

Γλώσσης τοι, ἠνσώρως ἐν αὐτῶράποισιν ἄεις
Φιδάλῃς πλείης ἤ χάεις κτ μίτρον ἰσως. id est,
Optimus eſt homini linguæ theſaurus, & ingens
Gratia qua parcis menſurat ſingula verbis.

Πλῆρ' ὁ τοῦ ψυχῆς, πλῆρ' ὁ μόν' ὅτι ἀληθῆς,
Τ' ἄλλα δ' ἄχα αὐτῶ β' πλείονα τῶν λιγάνων.

Τόνδε πολυκτίανον, ἢ πλείσιόν δὲ δινανον.

Κλήϊον, ὃς κῆδον τοῖς ἀγαθοῖς δινάται.

Βί δε τις εἴψ' ὑμφοῖς κατατίμνται, ἀπορ' ἐπ' ἀλλ'
Σορῶδ' ἢ αἰ πλῆδ' ἢ παζόμψ'.

Οὐτ' ὁ ὄνοια μείλιονα πολυκτίσις ἐνὶ σύμβοις
Μοχθία, εἰτέρων φριψομῶων τὸ μίνι.

Sleidanus.

Nobilis est animi theſaurus, nobilis ille

Postrema quiſquis parte locabit opes.

Dives erit verè, qui ſidos inter amicos

Largiter effundit paria labore bona.

Sed genium quiſquis defraudat, opesq; tenacem

Congerit in teſtam, quo numerare queat,

Qualis

Qualis apes, frustra studio complebit auaro
Vascula, mox fuco diripiente fauos.

ANNOTATIONES.

Animi diuitias veras esse, & cum rectè dici diuitiè, qui verum diuitiarum vsum norit, hoc epigramma inuuit.

a ἐχρα αὐτῶν.] virtutes, præcipuè αὐταρχία & frugalitas.
b πλείονα τῶν κλειῶν.] quæ possessionibus & facultatibus copiosiores potioresq; sunt. c δὲ ψήφοις.] calculis, rationalibus.
d ὄνοια.] veluti. e ἐτέρον.] heredum, furtim plerumq; & eorum qui testamenta subiiciunt.

Ἀγρὸς ἀχαριστὸς ἄνθρωπος ποτὲ, νῦν δὲ μνηστῆρ.

Καὶ πάλιν ἐξ ἐτέρου, βῆθ' ἔμα' ἄς ἔτ' ἔσθ',
Καὶ ἔπειτα ἔχ' ἄδ' ἔμ' ἰσὺν ἄς ἔτ' ἔσθ', καὶ πάλιν οὐτ' ἔσθ'
Οἷον αἱ μὲν δ' ὄνοιας ἐδ' ἔσθ' ἄς ἔτ' ἔσθ'.

Vrsinus Velius.

Fundus Achæmenidæ fueram, nunc cedo Menippo,
Mox alium rursus, mox aliumq; sequar.
Vix suum hic credit, sic me prius ille putauit:
Sed me, fortuna sum, quia nullus habet.

ANNOTATIONES.

Nulli certam esse vllius rei possessionem, sed omnia esse fortunæ, ptobat agello quodam Achæmenidis, cuius subinde alius atq; alius erat possessor. Ager, inquit, fui quondam Achæmenidis, nunc me possidet Menippus. Mox hoc relicto, alium quæram dominum. Achæmenides me suū esse putabat, idem credebat & Menippus, proprietatem nemo vendicabit, nam pro fortunæ arbitrio nunc hunc nunc alium fortior dominum.

a ἄγρο.] putabat. b ὄνοιας ἐδ' ἔσθ' ἄς ἔτ' ἔσθ'.] Natura quidem nulli pariam esse, nec domum, nec agrum, ostendit Plutarchus in commentario de Exilio.

re decet, post hanc ad cibum procedere, quod etiã manifestatur per notas & literas horologij. Nam si Græcas literas, quæ septimam, octavam, nonam & decimam horam significant, hoc est, Ζη, θ, ι coniungas, verbum Ζηθι exprimis, quod viue significat Latine; ac si dicas, edas ut viuas, hoc est, ut ille ait, φάγε ινα ζήσῃς. Vel id potiùs innuit, ad sextam vsq; horam laborandum, quæ & propterea melior diei pars esse videtur. Vnde & Paulus Lureconsultus lib. 1. ad edictum scribit, cuiusq; diei maior pars horarum est septem, primarum diei non supremarum, quæ verba habentur in Pandectis, titulo de verborum & rerum significatione. Iuxta hanc sententiam & quidam Virgilianum illud esse existimant:

Nunc adeo melior quoniam pars acta diei est. Martialis de his vulgaribus horis loquens, prima diei parte, quæ melior à Virgilio dicitur, solitos Romanos ferijs rebus vacare ostendit: *Sexta, inquit, quies lassis, septima finis erit.*

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν, καὶ πὲρ ὀρόμορον ἀμυθὺς ἰμάρητος,
Τοῖς ποσὶ σὸ πρῶτον, καὶ τῶν χεῖρῶν σόματι.

Luscinus.

*Dum pedibus piger es, cursu superabere: si non
Bucca vorax tibi iam currat, edantq; pedes.*

ANNOTATIONES.

Cursorem citò comedentem, & tardè currentem hortatur, ut deinceps pedibus edat, & ore currat, ut in Olympico certamine victor esse possit.

εἰς ἀδελφάτου

Εἰς τί μάτρω νύπτας δέμας ἰνδικόν, ἴσχει τέχνης,
Οὐ δυνάσαι δυσφλέν νύπτα καθηλιάσαι.

Sleidanus.

*Aethiopem quid stulte lauas? Nam splendida nunquam
Nox fuerit, lumen Sole negante suum.*

ANNOTATIONES.

In frustra laborantem, & impossibilia aggredientem. Quicquid enim natiuum, id haud facillè mutatur. Cæterum καθηλιάσαι, propriè significat, sole illustrare. εἰς

Οὐτὶ χίμαιρα τοῖδ' ὄρ' ἔπειτα καὶ δ' ὄμιρον,
 Οὐκ ἀγέλη τῶν ἄρ' ὡς ὁ λόγ' ὄνειδος,
 Οὐδ' ἄλλ' ὄ σὺ μπάσ' ἔχ' ἀρπυῶν τὰ περισά,
 Οὐδ' ὄ φιλοπύτι τοῖδ' ἀρπυῶν,
 Ὡς τί σ' εὐκαμψίφρα νικῶν τελευσιὰ χιμαίρας,
 Σαρπιδόνας, ταύρους, ὄρνιθα, λεμνιαδάς.

Baptista Pius.

Mæonides non tale malum spirasse chimæram
 Trigemina[m], aut tauros credidit igniuomos:
 Non omnem Lemnon, volucrum excrementa fororum,
 Aut Philætiæ vulnera dira pedis.
 Indicio quare populi Telephilla chimæram
 Vimce, boues, sanies, Lemniadas volucres:

ANNOTATIONES.

Nec chimæram Homericâ, nec tauros igniuomos (de quibus Apoll. in 3. Arg.) nec totâ Lemnâ, nec Harpyias, nec putridum pedem Philætiæ ita maiè olere dicit, ac Telephillam. De Chimæra vide Homerum Iliad. ζ & η.

a ἔχ' ἄλλ' ὄ σὺ μπάσ' ἔχ' ἀρπυῶν τὰ περισά.] non Lemnarum ovium faeces. b ἔχ' ἀρπυῶν τὰ περισά.] Palephatus in Phineo, Harpyiæ in Philæti mensam inuolantes, cibos partim corripiebant, partim cum ingluviem saginassent, fæda contrectatione inquinabant, virulentoque a flatu polluebant, εὐκαμψίφρα.] id est, omnium calculis, vel indico.

Ποτὴ δὲ τὸ δαιμόνιον δλωτῶν, καὶ ἢ παρὰ δόξα:

Τὸς μικρὸς ἀνάγει, τὸς μεγάλους καταγά.
 Καὶ ὄ τῶ ὄφρω, καὶ τὸν τῦρον καταπώσει,
 Καὶ ἢ ποταμὸς χεν ὄ νάματα σοι παρέξει.
 Οὐ θρονον, ἢ μαχάχλω ἀνέμ' ὄ ποτὶ, τὰς δὲ μεγίστῃ
 ἢ θρονας, ἢ πατάνας, οἶδ' ἢ χιμαὶ κατὰ γαρ.

Io. Sleidanus.

Multa potest Fortuna, vel insperata, potentes
 Deijcit, ac tenues subugit illa viros.

XII

*Ille supercilium tibi proximè auferet, & si
 Aurifero madaat flumine tota domus.
 Ventus enim malua, lmosaq; abstinet vlua,
 Sed veteres ornos exagitare solet.*

AN NOTATIONES.

Hoc epigrammate perquam venusto, minatur super-
 bis & arrogantibus, ne fortunę indulgentia abutantur,
 ne, quod plerunque vsu venire solet, in altum sublatis, ab
 eadem grauiore casu delapsi præcipitentur. Multa, in-
 quit, fortuna potest, tamen si sint inusitata & inaudita.
 Paruos sursum ducit, magnos autem deorsum trahit.
 Etiam tuum supercilium & fastum sedabit: *id est*, com-
 pescet, etsi fluuius auri fluentia tibi exhibeat: non iun-
 cum, non maluam ventus vnquam, maximas autem aut
 quercus, aut platanos nouit in terram prosternere.

εις Βρέφη.

Παίδω με πρώταίτηρον ἀνδρῶν θυμὸν ἔχοντα,

Νηλαῖς αὐδῆς ἕρπασι Κατῖμαχον.

Ἀλλὰ μὴ μὴ λαλαίσις. καὶ γὰρ βίότοιο μετέσχορ

Παύρσ, καὶ παύρων τῶν βίότοιο λακῶν.

Vrs. Velius.

Quinquennem rapuit puerum immiserabilis Orcus,

Curarum vacuum nomine Callimachum.

Sed me flere caue, nam paucos, vt breuis, annos

Vixi, sic vita pauca sinistra tuli.

AN NOTATIONES.

Vitam humanā plenā esse lachrymis & calamitati-
 bus, quotidianis experimentis verū esse discimus. Benē
 igitur actum videri cū ijs, q; præmature in iuuēta subdu-
 cuntur fato. Nulla enim gustauerunt vitæ incommoda.

Ἰσὸν ναυάγων.

Γλαύκω, καὶ Μυρῆ, καὶ Ἰσοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,

^a Καὶ Βυθία λερονίδῃ ^b καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς,

○○○○

Σα-

Σαβῆς ἐν πιδάγους Δουκίμῳ, ὡς δὲ λέει ἀρμῶν
Τὰς τριχᾶς ἐν λιφανάς: ἀλλο ἢ δὲ ἔξω.

Vrl. Velius.

Glauce, tibi & Nereo, Inoq; tibi & Melicertæ,
Et Neptune tibi, & quos Samothes habent:
Seruatus pelago Lucillius, hanc ego tonsus,
Nil aliud quum sit, dedico casariam.

ANOTATIONES.

a ἐβυθία.] Neptune Saturni filio maris deo. b & Σαμῶ-
θρηῆς τοῖς. Cabiris. Horum meminit Herodot. in Euterp. Vā-
ro, lib. de Ling. 4. Pausanias in Boticis.

Ἐπὶ γυμνασίων.

Ἐπὶ ἀδα νικῆσα & ἄνδρῶν ἄσπιδά μινδων,
Λαῖς θῆκεν ἐὼ λάμπει, b ληιδίλω.

Μένω ἐνικέθη ἰπὶ γύραι, καὶ τὸν ἐλεγχον
Ἄνθετό σιπαφίη, τὸν νεότευγτὸν φίλον.

Ἡς ἢ ἰδῆρ συγῆα πολίης ποναληθῆα μορφῶν,
Τῆς c δὲ σῶν χθαίρ d καὶ σιόφρα τῶ πορ.

Ad huius imitationem confinxit Latinum
tetraſtichon Aufonius.

Lais anus Veneri speculum dico, dignum habeat se
Aeterna aeternum forma ministerium.

At mihi nullus in hoc vsus: quia cernere talem
Qualis sum, nolo: qualis eram, nequeo.

a ἀσπίδα μινδων.] apud Salaminā insulā, & Plateas Bæotiæ
urbem. b ληιδίλω.] in prædā. c & οὐκόσος τύπη.] imaginē.
eis ἀγαλμα ἄφροδίτης, ἢ ἐν κινίδω.

Τὴν Παφίλω γυμνῶν ἑδῆς ἰδῆρ, ἀ δὲ τῆς ἑδῆρ;
Ὅν & ὁ τῶ γυμνῶν σῆσάμψ & Παφίλω.

Cornarius.

Nemo vnquam Venerem vidit: si quis tamen vnquam
Vidit, erit nudam hic qui Venerem statuit.

εις τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τῆς περιουσίας ἀγαθὰ
Κύριε, τῆς μορφῆς φέρτερον ἔδωκ' ἔχω.

Cornarius.

*Ipsæ decus formæ posui tibi pulchra Dione
Hæc cum nil sola gratius ipse habeam.*

εις ἀγαθὰ ἤχῃς παρὰ τῆς πᾶντος

Ἡδὲ σὺ δὲ τὸ εὖ ὄρα εἶ φίλῃ πᾶντος ἐταίρω,

Ἄντιτυπορ φθογγῶν ἔμπαλιρ ἄσομφλω.

Πανδίορ σομάτων λάλορ ἠκόνα ποιμίσιρ ἰδὼ

Πάγυτορ, ὄσο λέγας, ταῦτα κλύωρ ἄπιθε.

Cornarius.

En Echo in petris habitans ego, Pans amicis,

Comparibusq; sonis omnia quæ recino.

Oris imago loquens cuiusvis, agricolis sum

Delicia, audis quæ tu loqueris abiens.

εις ἀγωνίσεις.

Οἱ συναγωνισαὶ τὸρ πυγμάχορ ἐνθάδ' ἀΐθηκαρ

Ἄπιρ, ἢ εὐδὲν ἢ πᾶσι τ' ἐρασματίσιρ.

De Apide Pygmacho, qui neminem aduersariorum
vnam vulneravit.

ἂ ἔθικαν] Status imposuerunt. b εὐδὲν.] Imbellem Apim mordet.

εις τὸ αὐτό.

Ἄσαρ ὄσω ἔσω ἔκλωσθ' ἀγνοθεῖδ' ὄσιρ ἄμιταρ

Πυγμῆς ἀνδρόλεως πᾶσαρ ἀγωνισάμλω.

Ἐσχορ δ' ἂ ἐρπίσση μὲν ἔν' ὀτίορ, ἐρὶ πλατακῆς,

Ἐρβήφαρορ, πυθοῖ δ' ἄπνοσ' ἐκφίρομαι.

Δαμοτέλης τῆ ὀπατέρ' ἐκορύσειδ' σὺ δουλίταις,

Ἐρα μ' ἐκπαθῶρ ἢ νεκρὸν, ἢ λολοθὸν.

Οοοο 2

Andreas

Androleus de se loquitur. Omne certamen, inquit, quodcumque Græci constituunt, pugillatus, ego Androleos decertavi. Retinui in Pisa unam auriculam. In Platæis autem (quæ est ciuitas Bœotix, vbi sunt sepulchra & trophea virorū fortium, qui Græciam liberauerunt) unum supercilium. A Pythico autem, scilicet certamine, ἀπνοῦ, exanimis efferebat. Damoteles itaque pater cum ciuibus armavit, id est, instruxit se, vt me tollat è statio, aut mortuum, aut mutilum.

a ἔχρον.] Vix resinui. b ἐν πιάσῃ.] Olympiæ. c ἐκροφύσεθ.]

Ad hoc

εἰς γραμματικῆς.

Ἰαθὶ γραμματικῆ^a φουσίῳ, Ἰαθὶ μῦσα,

b Φάρμακον ἔντρομῆν c μῶν ἄειθε θεῶ.

Ἐχλῶ καὶ βῆ σφρικαθία λαμύσαοθα,

Καὶ βωμῶν^d θυῶν μύποτε θνώμφω.

e Καὶ ἦρ βῆ μεσά μφ ὀδοί, μεσὴ δὲ θάλασθ,

Καὶ λιμῆδε πάντων λήτρια γραμματικῆ.

ANNOTATIONES.

Hic precatur Grammaticam, vt ei sit propitia, dignamque putat cui templum condatur, & ara, &c.

a φουσίῳ.] Victui hodie omnibus necessaria suppedians.

b Φάρμακον.] Inopia. c μῶν ἄειθε θεῶ.] Homeri prelectionem. d θυῶν.] Sacrificiorum. e καὶ ἦρ μεσά.] Al-

lusi his verbis ad illud quod est in principio Arati de Ioue: μεσά δὲ διδὸς πᾶσαι μφ ἄρτια, πᾶσαι δὲ αἰθράπων ἀγροῶ, μεσὴ δὲ θαλάσθ ε λήτρια. Quod imitatus Virgilius dixit: — Iouis omnia plena. Porro in ultimo carmine pro λέκτρα dicax, melius legitur δέκτρα, susceptrix. Sic enim in veteris legitur exemplaribus.

εἰς Δυσώδεις.

a Δαίμονα πωμὰ παλῶν^b ἰσόμο^c ἔξορμῆς,

Ἐξέθαν ἔχ ὄρκων, ἀπὰ λόπων δλωάμα.

a δλωάμα.] De quodam exorcista, os acidum habente, qui demonem eiecit, non contraxit inribus, sed oris fatidi purulentia, quæ sine sine multa garriveret. b ἐξόμο.] Os fatidū habens.

ἀς τῆ.

εἰς τὴν χλω.

Θιὸ μὴ ἐκτός, ἔδ' ἄς ἀτυχεῖ βροτός.

εἰς λεπτῆς.

Τὴν μικρὴν παύσαρ ἱρότιον, ἤρπασε κώνωψ,

Ἡ δ', τί φησιν; Δὸν δ' ἴν' ὕατιρ, ἔμ' ἰδίλας.

Τῶ παρὶ θυμοθέε διονύσει μάρκ' ὁ μικρός,

Πυρρῶν εἴσας, αὐτὸν ἀπηγ χόνισα.

Ἐρκαάμφ πύξας ἀθέρα στρατόνι ὁ κελός,

Καὶ πρὸς ἐκδύσας αὐτὸν ἱπηγ χόνισα.

Καὶ τί γὰρ ἔχι κἀτα βρῖσιν βαρὺς, ἀπ' ἄπυ αὐτῶν

Νῦν μίας ὕσης, νικρὸς ἄνω πῆταλα.

Γαί' ἱπνωσας τὸ πανδύαζον ἰχθὺς ὁ κελός,

Εἰς τὴν ἱκκομιδὴν ἔδ' ἱρ ἀφῆκρ ὄπως.

Καὶ πέραις ἄς αἰδῶν καταβάς οἱ' ὅτι σπ' ὄτ' ἔζη,

Τῶν ἰπὸ γλῶ σκελιτῶν κελιότερ' ὁ πῆταλα.

Τὴν δ' ἐκρὴν κελίνω οἱ φράτορις ἤραρ ἐπ' ὄμων,

Ἐγρᾶφαντὸν ἄνω Γαί' ἱκφέριτα.

Τῶν ἱπκούραω ἀτόμων ποτι μάρκ' ὁ μικρός,

Τῆ λεφαλῆ τρέσας, ἄς τὸ μέσον θιέβη.

Εἰς σάλπιγγ' ἱπνωσασθ ὄσον βραχὺ μάρκ' ὁ κελός

Καὶ κατὰ τῆς λεφαλῆς ὄδους ἀπῆλθε κἀτα.

ἔρωε δεσπότης Λακκιανῶ.

Ἀνδρωε τὸν ἔρωτα τὸν ἴνα μακρόν ἐλάσσει,

Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανήιδωρ ἔδ' ἱρ Βρωτα,

^a Δραπιδίτας ἰμός δειρ. ^b ὁ μανυτὰς, ἴρας ἐξᾶ

Μιθός' οἱ τὸ θέλαμα τὸ κελιδ' ὅ. ^c λῶ δ' ἀγάπης ^e νῖν,

^d Οὐ γυμνὸν τὸ θέλαμα ^e οἱ ^e λῶ ξηρῆ, ^f κη πῆτορ ἐξᾶς.

Ἐσι δ' ὁ πῶς βπειδάμ' ἱρ ^h ἀκόσι πᾶσι μάθοις νῖν.

Χρῶτα μὴ ἔκωνκός, πωξί δ' ἔκκλ' ὄμματα δ' αὐτῶ

Οοοο 3

Δεμήλα,

Δειμύλα, καὶ φλογόγητα, κακῆ φρεσὸς, ἄδὺ λάλημα,
 Οὐ γὰρ ἴσον νόεα καὶ φθιγγίτω, ὡς μέλι φωνῶ,
 Ἢρ δ' ἰ χαλῶ, νόσ' εἰσιρ ἀνάμειθ' ἠπυροπατάς.
 Οὐδὲρ ἀλαθέρων. Δόλιον βλήσθ', ἀγέα παύσθδ.
 Εὐπτόκαμον τὸ κάρανον, ἔχθδ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον,
 Μικύνα ἄρ' ἰλῶ τὰ χρεῖσεια, μακρὰ δ' βλάμδ,
 Βάμδ κ' ἄν ἀχίροντα, καὶ ἄς διήλω βασιλῆα.
 Γυμνὸς μὲν τόγχε σῶμα, νόσ' δ' οἰκ' ἠμπεδικασα
 Καὶ κερῶες ὄσον ὄρνυς ἐπιπλάτα ἄπυρ' ἐπ' ἄπυες
 Ἀγέρας, ἠδὲ γυναικίαις, ἰνὶ σπλάγγυοις δ' ἀλάθησα.
 Τόξων ἰχλα μαλαβαυδρ, ἠπὶρ τόξω δ' βλήκμον.
 Τυθὸρ ἐπὶ τὸ βήκμον, ἐς αἰθέρα δ' ἀχί φορέετα,
 Καὶ χύσασον περὶ γῶτα, φάρεπιον ἔνδοθι δ' ἰνὶντι.
 Τοῖσι μικροῖσι λάλαμοι, οἷσι σομάκιν' ἐμὶ τρηθασδ.
 Πάντα ἠδὲ ἀγέα, πάλυτα, πολὺ πλεῖον δ' οἰ εὐτῶ
 Βαυὰ λαμπρῆς ἰοῖσα, ἠ τὸρ ἄλιον αὐτὸρ ἰναύθα.
 Ἢρ τὸρ' ἔδης ἠέρον, δολμάσας ἄγε μὴ δ' ἐκείσας
 Κλέωρ' ἰδης κλαύοντα φυνάσασο μὴ σε κηανύσας.
 Κῆρ γλάκ' ἰωίω ἔλκε, καὶ Ἢρ ἰδὲ λυσε φιλῶσαι,
 Φύγει. κἀκὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖρα φάρμακον ἰντι.
 Ἢρ δ' ἰ λήγ' ἀβη ταῦτα, χαίσειμαι ὄσθ' μοι ὄππα,
 Μὴ τι θίγης θανάα δῶρα, τὰ γὰρ περὶ πάγια βέβασσα.

Amor fugitivus Luciani.
 incerto interprete.

Perdiderat natum genitrix Citherea vagantem,
 Anxia sollicito quem dum per compita passu
 Quærit ab excelso tates canit aggere voces:
 Errabunda meus vestigia forte Cupido
 Quâ fugiens tulerit, quisquis monstravit aperto.
 Indicio, huic merces Veneris libanda ferentur.

Ofcula:

Oscula: captiuum si quisquam adduxerit, illi
 Mox aliquid gaudens vltra dabit oscula mater.
 Quod reperire queas puerum, bis dena dabuntur.
 Signa tibi, cautus memori quæ mente recondes.
 Huic non candor inest: rubor igneus inficit omne
 Corpus, & ardescunt acri contenta nitore
 Lumina, nec dulces sequitur mens subdola voces.
 Quippe Hyblea sonus vincit dulcedine mella.
 Sed malè fallaci respondent pectore sensus.
 Feruidus accensa si quando exastuat ira,
 Indomitos gerit immansuetæq; corda
 Seducit verbis nec vera fatebitur vnquam
 Est puer ille quidem, magno sed prouidus astus:
 Ludit & interdum, sed ludens seria tentat.
 Dependunt humeris crispis certo ordine crines,
 Nec pudor audaci, nec inest reuerentia vultu.
 Sunt illi parusq; manus, peruiq; lacerti.
 Sed tamen exiguo longos de corpore iactus
 Dirigit: ima ferum telo sub tartara Ditem
 Perculit, & regem manes sensere subactum,
 Candida cum stygio rapta est Proserpina curru,
 Corpora nuda gerit, nullo velamine tectus:
 Verùm animus vario prudens ornatur amictu.
 Præterea aligero suspendens membra volatu,
 Hinc Nymphas petit, inde viros, vltroq; receptus,
 Visceribus sedem sibi ponit, & osibus imis.
 Est breuis huic arcus, sed quo fatali arundo
 Vsq; sub astra suum seruat propulsa tenorem.
 Auratam cernes humero pendere pharetram,
 Pestiferosq; intus calamos, quibus impius ille
 Ipsi sæpè mihi lethalia vulnera fecit.

Omnia saeva quidem, sed cunctis saevius illud;
 Dextra facem vibrat, miseratq; inuicta medullas
 Pascitur: hæc ipsum solem succenderet æstu.
 Hunc si nexilibus poteris constringere nodis,
 β Duc arcæ vinctum, neu tu misere precantis:
 Quamuis aspicias manantia lumina fletu,
 Decipiare caue: neu si ridentia cernas
 Ora, γ graui iubeas laxari vincula nexu.
 Quod si te blandis inuitet ad oscula verbis
 Effuge: nam labris certum est habitare venenum.
 Si verò facili promittet vulnera vulu,
 Τελαῖα, Gnosiacosq; arcus, piclamq; pharetram,
 Noxia dona time: quicquid tetigere, perurunt.

ANNOTATIONES.

Angulus Politianus elegatissimè transtulit hoc longè elegantissimum carmè, quod Moscho bucolicorum scriptori tribuit.

a Δεξιπῆδες.] Doricè, pro Δεξιπῆδες. i. fugitivus, sicut
 μειωνῆς pro μειωνῆς; index vnde sunt μείωντα & μείωνες,
 premium qua dantur iudici, seu delatori. b ὁ μειωνῆς.] In-
 dex. c viv.] ipsum. d ἔχμενόν.] i. non solùm. e δῶ. i. de-
 dero. f ἐπὶ πλεον.] concubitum. g ἑξισαμῶ.] ἑξισαμῶ.
 insignis. h εἰς σῆμα.] Ob, opæus legis ἐν εἰς σῆμα, inter viginti. ut
 sit sensus, posteo numero pro numero, non difficulter eum nosce-
 re poteris, etiam inter multos. His omnibus signis. i. ἡλῶ.]
 ἡλῶ. k ἐμπεπύκω.] Stricta, densata est. i. mens ei sapit,
 & prudens est. l ἐπὶ σπλάγγυις.] hominū. m ἐν τῷ.] pro
 ἐν Doricè, i. sunt. n τὸν ἀλιον.] Apollinem, qui Branchi &
 Daphnes pulchritudine arsit.

α VERVM ANIMUS.] Multis delictis involutus, ac velu-
 ti cataphraëtus. β Duc arcæ vinctum.] Coherce eum, ne
 tibi dominetur. γ Graui.] Arctiūs vincula adstringito.